

Έφτασα μέχρι τα άκρα.

Εξόπλισα την φωτογραφική μηχανή μου με ένα τηλεφακό, αγόρασα ένα «μονόποδο» τρίποδο και επέκτεινα την τελευταία στιγμή την εξωτερική μνήμη της κάμερας. Εισιτήριο, νοικιαζόμενο διαμερισμάκι, τέσσερις εβδομάδες διακοπές. Μερικά χρόνια επιτόπιων έρευνων του σκηνικού προηγήθηκαν.

Πάρ' όλα αυτά, τα αποτελέσματα θα μπορούσαν να είναι καλύτερα. Η ταλαιπωρία ήταν μεγάλη, όπως ήταν μεγάλος και ο αριθμός των άχρηστων φωτογραφιών. Απαιτήσε και την κατάκτηση του εαυτού μου.

Το αποτέλεσμα:

Ο Αλέξης Ζορμπάς είναι νεαρή γυναίκα, Ικαριώτισσα. Ή τουλάχιστον θα ήθελε να είναι Ικαριώτισσα, είναι όμως Αθηναία. Στην καλύτερη περίπτωση κατάγεται από την Ικαρία.

Το πρώτο μου Πανηγύρι το έζησα το 1983 στις Ράχες. Είχε ντόπιο κρασί σε μπουκάλια μπίρας και κασίκι βραστό τυλιγμένο σε εφημερίδα. Με την πάροδο του χρόνου η εφημερίδα αντικαταστάθηκε προοδευτικά με χαρτί περιτυλίγματος. Το κρασί προσφέρεται τώρα σε μπουκάλια νερού. Συμπληρωματικά υπάρχει και κόκα κόλα και νερό. Η μουσική έμεινε η ίδια, και οι χοροί επίσης. Μόνο που τώρα έρχονται περισσότεροι άνθρωποι.

Τα ελληνικά κανάλια έχουν αρχίσει ήδη να προβάλλουν διαφημιστικά σποτ για τα Πανηγύρια στην Ικαρία. «Γλένι και χορός στα πιο αυθεντικά Πανηγύρια της Ελλάδας». Πρόκειται για μια φανταστική και μοναδική στρατηγική μαρκετινγκ – όποιος έχει συμμετέχει τυχαία σε ένα Πανηγύρι κάπου αλλού ξέρει τι ακριβώς εννοώ. Επί τόπου η προώθηση δείχνει διαφορετική. Χαρτάκια – κατά κανόνα χειρόγραφα – διαφημίζουν καρφίτσωμένα σε ηλεκτρικούς στύλους τα Πανηγύρια. Αποκλειστικά στα ελληνικά. Για να φτάσεις στο Πανηγύρι είναι αναπόφευκτο να έχεις τουλάχιστον υποτυπώδεις γνώσεις της ελληνικής γλώσσας (να ξέρεις πως γράφεται «ΠΑΝΗΓΥΡΙ»), ένα χαρτί και εξαιρετική ακοή (για να βρεις και πραγματικά τον τόπο σύμβαντος).

Σε όλα τα Πανηγύρια πήγαμε με τα πόδια ή κάναμε αυτοστόπ. Στο Πανηγύρι στην Λαγκάδα, το ελληνικό Woodstock, δε φτάσαμε ποτέ. Ούτε πέρυσι, στο τρίτο χρόνο που το προσπαθήσαμε. Βέβαια θα ήταν χρήσιμο να είχαμε κάποιο όχημα – μόνο που συνήθως τον Αύγουστο και οι εντακτικότες προσπάθειές να νοικιάσεις κάτι δεν αποφέρουν κανένα αποτέλεσμα. Δε μπορούσαμε να νοικιάζουμε κανένα αυτοκίνητο, καμία μηχανή, κανένα σκουτεράκι, κανένα ποδήλατο (απολύτως εκτός συζητήσεως, Φριτς!) Το αυτοστόπ το κάναμε στη λάθος ώρα στο λάθος τόπος.

Πάνω από 2000 άνθρωποι βρέθηκαν στο απόμερο ορεινό χωριό στο οποίο οδηγεί μόνο ένας χωματόδρομος 20 χιλιομέτρων και στο οποίο κανονικά δεν υπάρχει ούτε ρεύμα. Στης έξη το απόγευμα το φαΐ είχε τελειώσει. Καλά, ημερήσιο Πανηγύρι ήταν...

Καταβεβλημένοι γυρίσαμε με τα πόδια στο ξενώνα και καθησυχάσαμε ο ένας τον άλλον ότι δε χάσαμε και πάρα πολλά, όταν συναντηθήκαμε με ένα σαραβαλιασμένο αυτοκίνητο με τέσσερεις γρούβαλους, όλους βαριά μαστουρομένους, που χάθηκαν το δρόμο τους. Το αμάξι σταμάτησε και οι επιβάτες ρώτησαν έμας τους ανόητους τουρίστες αν ξέρουμε το δρόμο για την Λαγκάδα. Τους περιγράψαμε το δύσβατο χωματόδρομο και το αυτοκίνητο απομακρύνθηκε πανευτυχισμένο κουνιώντας στην πίστα σαν ψαράδικο στον πέλαγο.

Εμείς πήγαμε το βράδυ στο Γιαλισκάρι γιατί επίσης καθησυχάσαμε ο ένας τον άλλον ότι το Πανηγύρι εκεί θα ήταν ακόμα πιο ωραία από το Πανηγύρι στη Λαγκάδα. Και ωραία ήταν πράγματι. Έλλειψη Πανηγύριων δεν υπάρχει στην Ικαρία το Δεκαπενταύγουστο.

Τους ανατολικούς χορούς τους εφέραν οι Έλληνες από την Τουρκία – τότε που τους διώξανε, η «Μικρασιατική κατάσταση».

Με καλή ορατότητα βλέπεις από την Ικαρία την Τουρκία, επίσης και τη Χίο, την Τήνο και τη Μύκονο.

Ταγκό, Βαλς, Τσιφτετέλι, Ζεϊμπέκικο και ξανά και ξανά Ικαριώτικος. Το βιολί γίνεται όλο πιο σιγά και επιτέλους πάλι δυνατό. Το πλήθος χορεύει εκστασιασμένο.

Αφιερώνμενα

... στο Γιάννη, με τον οποίο έζησα το πρώτο μου Πανηγύρι.

... στον Άγγελο, ο οποίος έζησε μαζί μας το πρώτο του Πανηγύρι.

... στη Λίζα, η οποία φροντίζει για την μουσική μου διατροφή.

... στον Φριτς (οι νότες κάνουν τη διαφορά)

... και στο Ράινερ, τη θαρρελέα Μούσα μου.